

Slobodan Kocić – Koca

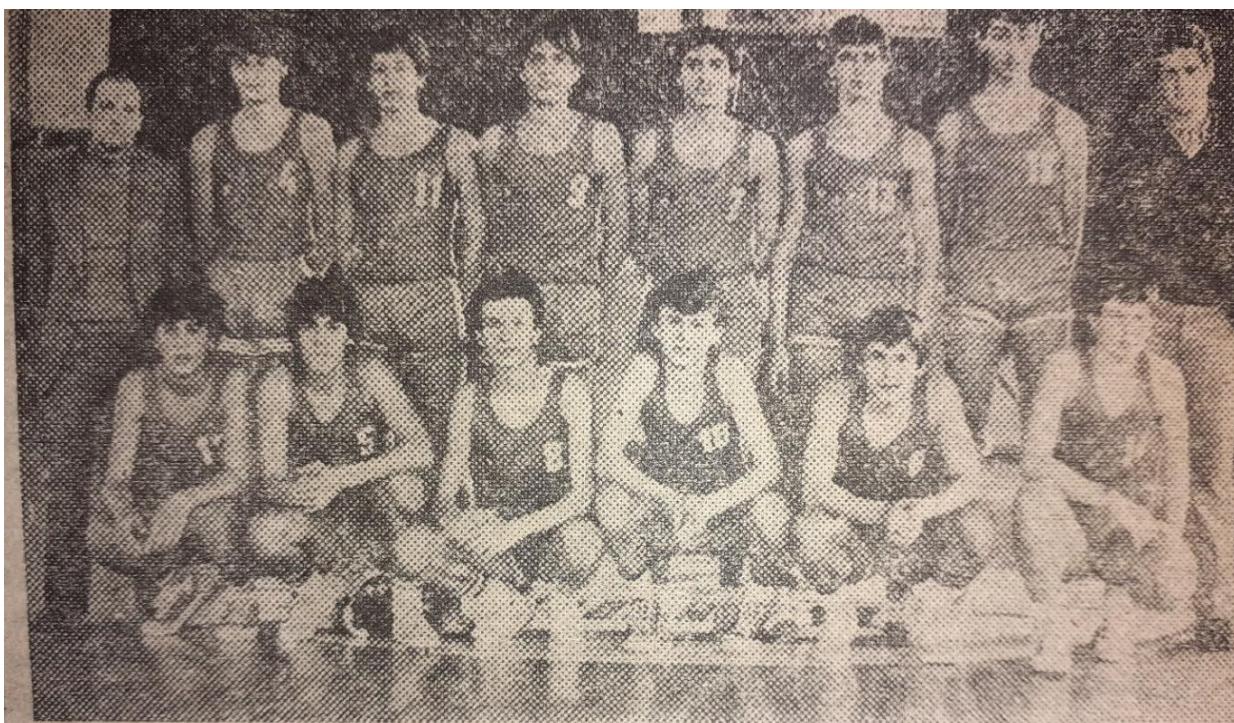

Slobodan Kocić rođen je 22. februara 1966 godine (otac Radovan, majka Ružica, sestra Gordana) u Zemunu. Osnovnu školu Oton Zupančić (današnja Desanka Maksimović) u Zemunu završio je 1980 godine.

Te godine na poziv mладог тренера Duška Vujoševića koji je u potrazi za talentima дошао у школу на час физичког васпитања, Kocić u 14 тој години починje да тренира кошарку у пионарима KK Crvena Zvezda.

Tренер пионара Zvezde је тада био легендарни Aca Janjic а тренирало се у основној школи 20 октобар на Новом Београду.

Nакон завршетка основне школе у Земуну је upisao и završio Saobraćajnu tehničku školu. Posle završetka karijere završio је Višu košarkašku школу у Београду а затим је nakon specijalizacije добио licencu NBS за poslove osiguranja sportista i drugih vrsta osiguranja.

Kocić je prošao sve uzraste mlađih kategorije KK Crvena Zvezda u generaciji Branislava Prelevića, Aleksandra Trifunovića, Mirka Miličevića sa kojima je osvojio nekoliko titula SFRJ (prvaci Srbije, prvaci SFRJ) a kruna je bila omladinska titula SFRJ iz 1984 godine u Skoplju pod vođstvom trenera Gorana Miljkovića Finca. Na tom finalnom omladinskom turniru Slobodan Kocić je bio proglašen za jednog od najboljih mlađih igrača ali to nije bilo dovoljno za tadašnjeg selektora Ruzmira Halilovića da ga pozove na pripreme reprezentacije.

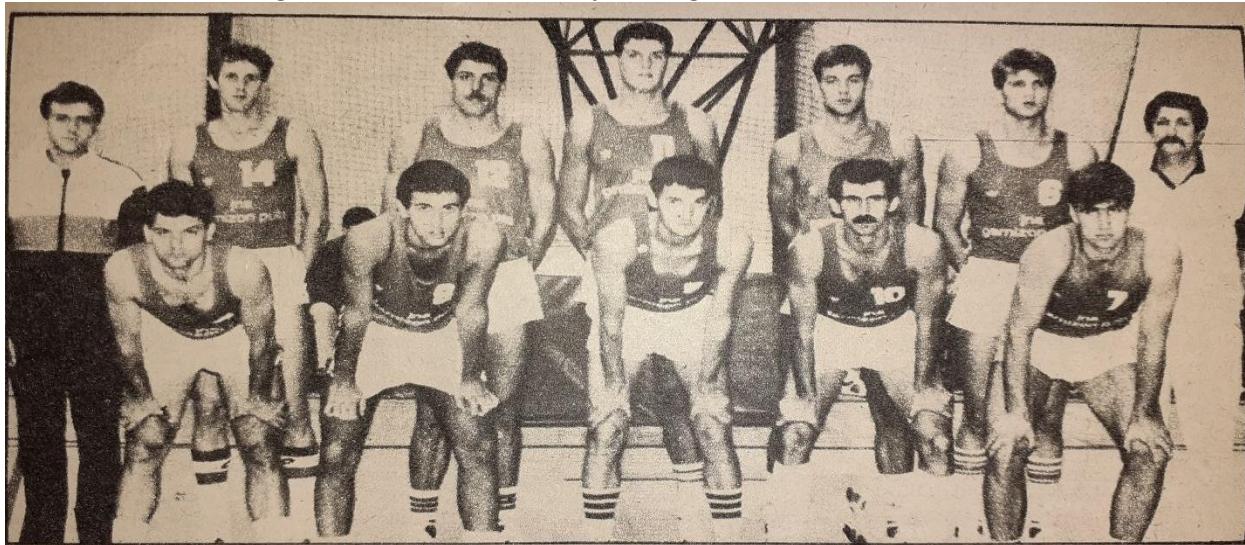
KK Crvena Zvezda 1984 godina, Juniorski prvak Jugoslavije

Omladinski prvaci SFRJ 1984 godine u Skoplju: gornji red stoje sleva na desno: trener Goran Miljković, Dragan Jović, Slobodan Kocić, Zoran Zekanović, Nikola Postolović, Mirko Miličević, koordinator Zdravko Kubat, donji red čuče s leva na desno: Dejan Petrović, Branislav Prelević, Boris Smiljanić, Zoran Trišić i Aleksandar Trifunović.

Na poziv trenera Duška Vujoševića dok je još bio junior, Kocić je 1984 godine iz Zvezde na godinu dana putem pozajmice kluba prešao u seniore KK Mladost iz Zemuna. Sezona Srpske lige 1984/1985 i individualni rad sa trenerom Vujoševićem bili su veoma korisni za igrački razvoj Kocića. Nakon završetka sezone Koca se vratio u prvi tim KK Crvena Zvezda pod vođstvom trenera Ranka Žeravice i njegovog pomoćnika Božidara Maljkovića. Za prvi tim KK Crvena Zvezda Kocić je sa 19 godina i samo 4 godine treniranja košarku debitovao 1985 godine na utakmici protiv Partizana.

Već u decembru 1985 godine je po tadašnjim propisima morao otići u vojsku srećom u Garnizon Pula koji je imao svoju košarkašku sekciju sastavljenu od odličnih igrača na tada obaveznom služenju vojnog roka. Garnizon Pula je došao do četvrtfinala Kupa Jugoslavije tako što su iz Kupa izbacili aktuelnog šampiona Zadra što je za vojниke bio izuzetan uspeha a Kocić je kao najmlađi igrač Granizona Pula imao zapaženu ulogu u timu. Vojnici su na turniru u Zenici eliminisani iz Kupa od strane odličnog IMT-a koji je u daljem takmičenju osvojio Kup Jugoslavije.

Ekipa pulskih mornara koja je „rasturila“ šampionski tim Zadra

održali usmene novine, a primio nas je i predsednik Skupštine opštine Zenica. Ostali smo dan više u „oradu čelika“ jer je domaćin

Tim Garnizon Pula, gornji red stoje sleva na desno: pomoći trener Mišić, Dragiša Šarić (Radnički Bg), Veljko Petranović (Zadar), Franjo Arapović (Cibona), Željko Poljak (Jugoplastika), Ivica Žurić (Šibenka), Trener zastavnik Slobodan Jovanović, donji red stoje sa leva na desno, Petar Popović (Zadar) Vladimir Anzulović (Cibona) Valter Grbić (Kvarner), Nikola Antić (Budućnost), i Slobodan Kocić (Crvena Zvezda)

Jugoplastike i Antića – ekipu su sačinjavali i: Franjo Arapović (Cibona), Ivica Žurić (Šibenka), Dragiša Šarić, (Radnički, Beograd), Slobodan

O ovoj generaciji mornara Pulskog garnizona verujemo da ćemo još čuti, pogotovo što su neki tek pre nekoliko dana obukli uniformu.

Po povratku iz vojske u novembru 1986 godine tadašnji trener KK Crvena zvezda Vlada Đurović nije davao Kociću ni jednu šansu, a u maju 1987 godine posle odlično odigrane turneje po Australiji Kocić je usled nepoverenja da će igrati odbio ponudu trenera Đurovića da ostane u Zvezdi.

ДВЕ ПОБЕДЕ ЧАЧАНСКОГ БОРЦА НА ТУРНЕЈИ ПО ХОХАНДИЈИ

КОЦИЋ КАО ВЕЛИКО ПОЈАЧАЊЕ

(Специјално за „Спорт“)

АЛМЕР, 28. АВГУСТА. — КОШАРКАНИ Борца учествују на великом интеринационалном турниру у Алмеру. Прошле године су били победнички, а ове су добили позив да поново учествују. Чачани су у прве две утакмице забележили победе и одузимају следеће одличним играм.

У првој утакмици Борца је победио домаћи првокласник „Мелес реал испанте“ са 81:78 (37:47). Наш првокласник играо је у саставу: Ђавојевић, Марковић 2, Ивановић 26, Зоговић, Кочић 15, Томић 6, Радишићевић 13, Мијатовић 2, Репчићић 4, Јојић 9, Радичевић 4.

У другом колу Чачани су савладали екипу Миесесете колеџа са 103:88 (53:41). Кошаркаше за напад учинили су: Ђавојевић 3, Марковић 6, Ивановић 27, Зоговић 2, Кочић 24, Томић 15, Радишићевић 6, Мијатовић 8, Репчићић 3, Вукосављевић 4, Јојић 9, Радичевић 2.

Преостаје нам још две утакмице, вимамо солидне изгледе да одбранимо прво место. Најбољи играч је био несвесни Ивановић, а показатија Кочић, биниш „злат“ Првено звезде, већ је же двосмислено показао да не нам бити огромно појачање за првенство. Весома добро је играо и повратник из ЈНА Томић, као и полетарци Вукосављевић и Радичевић.

Na predlog Ranka Žeravice 1987 godine Koca je prešao u KK Borac Čačak u želji za afirmacijom i minutažom u igri. Sezona 1987/1988 u KK Borac je bila dobra za Kocića, odigrao je nekoliko odličnih utakmica protiv jakih protivnika Crvene Zvezde, Jugoplastike, Partizana, Cibone, Zadra, Olimpije i bio je proglašen za jednog od najboljih mladih igrača te sezone.

Za Borac su tada igrali Marko Ivanović, Vladimir Andrović i uz mladog Kocića to je bio trio najzaslužnijih igrača za opstanak Borca u vrlo jakom prvenstvu. Na žalost i nesreću, nakon završetka naporne sezone velika minutaža u igri na svakoj utakmici i naporni treninzi su prouzrokovali bolest usled opšte iscrpljenosti organizma mladog Kocića koja ga je na 6 meseci odvojila od košarke i presudno uticala na njegov dalji razvoj.

Sledeće sezone 1988/1989, Ivanović i Andrović su prešli u Partizan a Kocić rovit od bolesti nije mogao pomoći klubu pa je Borac te sezone ispašao u drugu ligu. Vezan tadašnjim propisima Koca je morao da ostane još jednu godinu u Čačku u sezoni 1989/90 druge lige za zaborav tako da su ovo dve sezone sticajem nesrećnih okolnosti bile izgubljene za Kocića.

Na poziv Moke Slavnića da se bez finansija vrati u Crvenu Zvezdu Kocić nije odgovorio, a na poziv sportskog direktora KK Radnički Srećka Jarića u sezoni 1990/1991 iz Borca prelazi u ambiciozni KK Radnički iz Beograda. U sezoni 1990/1991 godine koja je imala za cilj povratak kluba u prvu ligu, Radnički je okupio nekoliko dobrih igrača Žarka Vučurovića, Slađana Stojkovića, Luku Pavićevića, Nebojšu Razića, Ljubu Jovanovića. U prvoj sezoni cilj nije bio ispunjen a druga sezona se neslavno završila po Kocića pre završetka sezone u februaru 1992 zbog sukoba sa nekorektnom upravom kluba oko problema nastalih sa povredama.

KK Radnički 1990-1991

KK Radnički Beograd: gornji red stoje s leve na desno, Trener Tomić, Razić, Vučurović, Jovanović, Vučić, Blagojević, pomoći trener Višnjić, čuče (donji red čuče s leva na desno): Damnjanović, Kocić, Kijanović, Stojanović, Džaković i Pavićević

Iz Radničkog Kocić prelazi u poslednjem prelaznom roku u avgustu 1992 godine u OKK Beograd.

ОКК БЕОГРАД ДОБИО ЈОШ ЈЕДНО ПОЈАЧАЊЕ

Коцић „слетео” у „Авлију”

Слободан Коцић, 26-годишње
крило (200) чачанског Борца,
Црвене звезде и Радничког у мини
прелазном року одлучио је да пот-
пише за ОКК Београд. Тако је у
„Авлију” (још у изградњи) „слетео”
још један врсни играч и сад су
„плави” комплетирали тим!

- Коцић је на својој позицији је-
дан од најбољих играча у Југосла-
вији - каже Љубиша Станковић,
председник ОКК Београд. - Прак-

тично, успешно смо завршили по-
сао око појачања и са великим оп-
тимизмом чекамо почетак првен-
ства.

ОКК Београд ће у току ове неде-
ље одиграти неколико тренинг
утакмица, тренер Рајко Жижин ће
на паркету „Пионира” видети ко-
лико су користиле двонедељне
припреме на Копаонику...

Б. В.

Ta sezona u OKK Beogradu je bila jedna od najboljih u karijeri a koja je krunisana osvajanjem Kupa Jugoslavije u Sremskoj Mitrovici pobedom nad KK Partizan koji je predvodio trener Željko Obradović.

Utisak je da su povrede najboljih igrača Zorana Radovića i Slobodana Nikolića u važnom delu prvenstva tkz plavoj ligi za plasman u finale prvenstva sprečile ovaj tim OKK Beograda pod komandom trenera Rajka Žižića da možda osvoji i titulu te sezone, kao i otimanje Zorana Jovanovića od strane Crvene Zvezde uz pomoć Košarkaškog Saveza Jugoslavije pre sezone. Kocić je posebno dobro odigrao sve Kup utakmice i plavu ligu u kojoj je postizao prosečno 18,9 poena po meču.

ФИНАЛЕ КУПА ЈУГОСЛАВИЈЕ У СРЕМСКОЈ МИТРОВИЦИ: ОКК БЕОГРАД ИНВЕСТЕКСПОРТ — ПАРТИЗАН СИНТЕЛОН 104:91 (81:81, 49:40)

ТРИ ДЕЦЕНИЈЕ ЗА ТРЕЋЕ СЛАВЉЕ

ОКК БЕОГРАД ИНВЕСТЕКСПОРТ — ПАРТИЗАН СИНТЕЛОН
104:91/81:81, 49:40

ХАЛА: „Пинки“ у Сремској Митровици. Гледалаца: 3000. **Судије:** Вуковић (Нови Сад) и Бубало (Београд). **Делегат КСЈ:** Поповић (Подгорица).

ОКК БЕОГРАД ИНВЕСТЕКСПОРТ: Парежанин, Радовић 17, (11-6), Николић 10 (4-4), Вилентић 8 (6-5), Лазовић 21 (6-5), Коџић 13 (1-1), Богосављев 5 (11-9), Живковић, Максић, Милошевић, Маројевић, Томић (4-3).

ПАРТИЗАН СИНТЕЛОН: Драгутиновић 5 (2-2), Пајовић 4, Лончар, 21 (6-5), Гољовић, Стевановић 11 (2-1), Берин 12 (7-5), Ивановић, Ребрача 6 (3-2), Шилобад 3 (2-1), Копривица 18 (3-1), Дробњак 2, Стојковић 6.

СЛОВОДНА БАЦАЊА: ОКК Инвестекспорт 66 одсто (30-20). Партизан Синтелон 78 одсто (42-33). **ШУТ УКУПНО:** ОКК Београд 54 одсто (57-31). Партизан Синтелон 52 одсто (61-32). **ТРОЈКЕ:** ОКК Београд 45 одсто (20-9), Радовић 5-3, Николић 6-2, Коџић 1-0, Томић 8-4. Партизан Синтелон 43 одсто (16-7, Драгутиновић 4-1, Лончар 7-0, Берин 1-1, Копривић 2-1, Стојковић 2-0).

СКОК: ОКК Београд 25 (21+4), Партизан Синтелон 26 (21+5). **ЛИЧНЕ ГРЕШКЕ:** ОКК Београд 26, Партизан 33. **ПЕТ ЛИЧНИХ ГРЕШКА:** Коџић 39, Лазовић у 41, Радовић у 45. **Минуту** (ОКК Београд), Стевановић у 33, Ребрача у 39, Копривица и Стојковић у 45. (Партизан).

ИГРАЧ УТАКМИЦЕ: Зоран Радовић (ОКК Београд).

СРЕМСКА МИТРОВИЦА, 7. марта. — На паркету сремско-митровачког „Пинкија“ два валика изненадења. Прво дворана није била дуље пунा и друго, још веће. ОКК Београд је после велике драме, за коју су сами криви, сваљдао прошлогодишњег победника Купа и званичног европског и југословенског шампијона Партизан Синтелон.

После свега, наметнуло

се питање: ко каже да после сваког финала треба бринути за будућност југословенске кошарке. Очито је да имамо квалиитет и чим нам се укину санкције да можемо само даље и боље.

Епилог је такав како би само поклони чувени стрелци Радивоје Коратић могао да поклони, јер су његови „плави“ са Карабурмом углавном феноменалном прецизношћу одлучујућим

тренуцима решили финале у своју корист.

Почетак је био онакав какав су „романтичари“ са Карабурме могли покренети.

Повели су после непуног минути са 5:0, да би после неколико изједначенчја шампиона преузeo ствар у своје руке дуго водили (23 минута 29:25). Одмах су постепено додавали пресноти и тројкама Томића и Николића ОКК Београд преузима.

Игру у своје руке и — вођство. Врло брзо било је 39:29, да би у том стилу заједници и полувреме.

У наставку је по старту за средину првог пољувачког када је Партизан Синтелон успео да смани на два коша, а три минута пре краја изједначи, а затим и поведе.

Ипак, правда је задовољења у последњим секундама регуларног тока мече.

У продужетку Радовић је одмак повећао на трећи коша, Лончар смањио и — већ тад 4,5 минута пре краја продужетка крај се могao изнрети.

Поново Радовић, па Томић, Вилентић... Партизан је могао да се опрости и другог трофеја од три освојена прошле године. Првог — европске титулe, на жалост, због санкција, другог сасвим заслужено, од много бољег градског ривала ОКК Београд.

Остале чарно-белимаше борбе за очување треће трофеје са величим ривалом Црвеном звездом. Али, како ствари стоје, може се лако догодит и да најбољи кошаркашки клуб у Југославији 1992. у 1993. остане без иједне титуле!

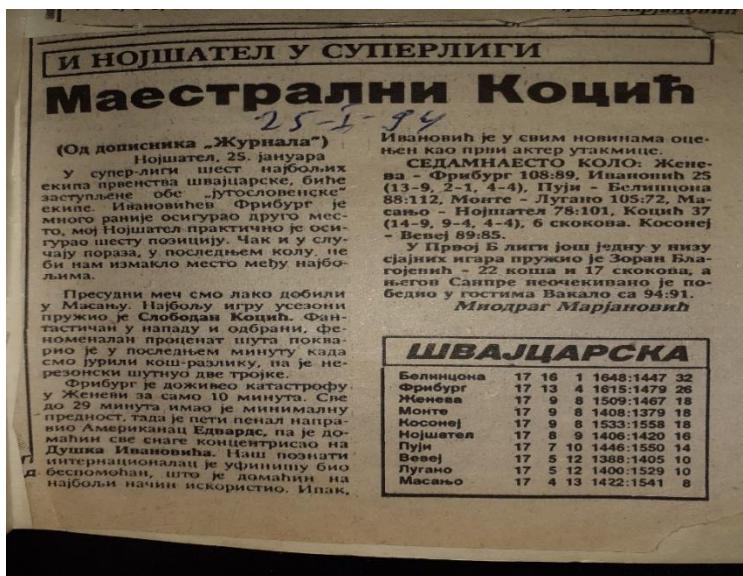
ЛЕКЦИЈА ПРВАКУ — Слободан Коџић из ОКК Београда (лево) зауставља акцију капитена Партизана Славише Копривице

OKK Beograd pobednik Kupa Jugoslavije 1993 godine

Стоје: Blaž Kotarac, Miloš Bošković, Peca Marković, Ljubiša Stanković, Čiča ekonom, Nenad Subotić, Zoran Radović, Radivoje Marojević, Vladan Živković, Andrija Lazović, Slobodan Kocić, Predrag Bogosavljev, Gordan Todorović, Rajko Žižić
Čuće: Slobodan Nikolić, Mladen Maksić, Branislav Vićenitić, Dejan Parežanin, Zoran Tomić, Aleksandar Milošević

Te 1993 godine država je bila pod sankcijama i OKK Beograd na nesreću nije mogao izaći u Evropu i igrati Kup Kupova Evrope i Kocić iz OKK Beograda odlazi u prvu ligu Švajcarske u Union Neuchatel. Kocić je odigrao još jednu odličnu sezonu 1993/1994 i bio drugi strelac prvenstva Švajcarske sa 29,2 poena po utakmici iza našeg sjajnog Duška Ivanovića iz Friburga koji je bio prvi strelac lige sa 31 poenom po utakmici. Koca je nakon sezone dobio poziv i ponudu iz Španije da nastupa za tim Valvi u prvoj ligi Španije.

Iz Taurunuma Kocić se vraća u OKK Beograd u sezoni 1997/1998 koja nije bila uspešna za klub koji je te godine ispaо u drugu ligu.

Igračku karijeru Kocić završava u Izraelu u Hapoelu Ramat Gan iz Tel Aviva u sezoni 1998/1999 gde posle nekoliko odlično odigranih utakmica doživljava tešku povredu kolena zadobijene namernim faulom protivničkog igrača Amerikanca i time završava karijeru.

Po završetku karijere Kocić se posvetio trenerskom pozivu. Završio je Višu košarkašku školu u Beogradu 2000 godine kao student generacije redovnih studenata i diplomirao desetkom sa temom - Uticaj međuljudskih odnosa u timu na rezultat - i bio među prvim imaočima Crvene košarkaške trenerske licence u Srbiji stečene u specijalizovanoj košarkaškoj školi.

Kopaonik, kamp Yubac 2005 godine: stoje sleva na desno - Mirko Pavlović (Koordinator mlađih kategorija KK Crvena Zvezda), Mile Protić (Koordinator kampa), Slobodan Kocić (trener KK Crvena Zvezda), Dušan Ivković (trener CSKA Moskva) i Milan Opačić (organizator kampa).

Na žalost, posle sjajne sezone i ponude iz Španije Kociću se na nesreću ponovo dogodila bolest usled iscrpljenosti organizma tako da drugu sezonu u Švajcarskoj 1994/1995 praktično nije ni igrao i morao je da se vrati u Srbiju.

Oporavljen, Kocić se u sezoni 1995/1996 na poziv trenera Rajka Žižića vraća u Srbiju u ambiciozni KK Taurunum iz Zemuna koji je za cilj imao ulazak u Prvu ligu i okupio dobre igrače Predraga Bogosavljeva, Nebojušu Zorkića, Ljubu Vidačića.

Radio je sa uspehom kao trener u mlađim kategorijama Crvene Zvezde i kao Koodinator škole košarke u KK Vizura sve do 2009 godine kada je napustio posao trenera i osnovao firmu za zastupanje u osiguranju i firmu za organizaciju sportskih aktivnosti gde i danas radi.

Privatno, Kocić je kao veliki ljubitelj filmske umetnosti bio vlasnik Video kluba Holiday od 1988 do 2001 godine. Porodično, Kocić je od 1988 godine u braku sa Svetlanom, imaju sinove Stefana i Marka i danas žive u Zemunu.

